

Diszünnepszég a magyar néphad-ereg napja tiszteletére

A magyar néphadsereg seregtábornokok. Megjelent napja alkalmából szerdán este diszünnepséget rendeztek a Vígsházban. Az elnökségben helyet foglalt dr. Münnich Ferenc, a Minisztertanács elnöke, Marosán György, az MSZMP Központi Bizottságának titkára — ja.

A Himnusz hangjai után dr. Münnich Ferenc mondott megnyitót, majd Czinémi miniszter, a tábornoki kar több tagja, a fegyveres testületek vezetői, a Magyar Partizánszövetség képviselői, néphadsereg napjának jelenvalamint a szovjet hadsereg képviselőiben A. J. Antonov és M. J. Kazakov had-

Dr. Münnich Ferenc francia újságírókat fogadott

Dr. Münnich Ferenc, a Minisztertanács elnöke szerdán fogadta a MALEV Budapest—Párizs járatának megindulása alkalmából hazánkba érkezett francia újságírókat és szívélyesen elbeszélgetett velük. Ennek keretében a francia sajtó munkatársai, köztük Emile Servan-Schreiber, a Les Echos című gazdasági napilap igazgató-főszerkesztője, George Montaron, a Témoinage Chretien című haladó katolikus hetilap igazgató-főszerkesztője, Bernard Kirschner, az AFP-hírfüvőnköség osztályvezetője, Georges Fevrier, a légügyi újságírók szövetségének elnöke, Gilbert Mathieu, a Le Monde munkatársa, Jean-Maurice Hermann, a Libération közpolitikai rovatvezetője és Francis Holland, a France Observateur című hetilap munkatársa számos, a magyar bel- és közpolitikát, valamint a magyar-francia kapcsolatokat érintő kérdést intéztek a Minisztertanács elnökéhez, aki válaszolt az újságírók kérdéseire.

A kínai honvédelmi miniszter üdvözlő távirata néphad-eregünk napja alkalmából

A magyar néphadsereg minden tisztje, közkatona, naria alkalmából Lin Piao marsall, a Kínai Népköztársaság honvédelmi minisztere, az államtanács alelnöke, üdvözlő táviratot intézett Czinémi Lajos altábornagyhoz, a Magyar Népköztársaság honvédelmi miniszteréhez. Lin Piao marsall a kínai népi felszabadító hadsereg biztonságának védelmében.

A városi nőtanács hasznos intézkedése

a „második műszak” könnyítéséért

A nőtanács Szeged városi bizottsága már eddig is sok hasznos dolgot valósított meg az asszonyok ügyvezető „második műszakjának” könnyítéséért. A kereső munka után ugyanis különös nagy gondot jelent az otthoni dolog elvégzése. Ma már egyre több háztartási gép segíti az asszonyok otthon végzett munkáját, de azért még igen sok háztartásban hiányzik a mosógép, a porszívógép és egyéb háztartási gép. A nőtanács gondolt ezekre a háztartásokra is, s megteremtette a „házi mosodát”. Ez azt jelenti, hogy a Belkereskedelmi Minisztérium szegedi kölcsönző vállalatától néhány asszony — a nőtanács igazolására bérbe vesz mosógépet, s azt tovább üzemelteti.

Több „házi mosoda” működik már a város különböző területén, főleg a kül-

városokban, így Petőfitelepén, Alsó- és Felsővárosban is. A dolgozó asszonyok igen elégedettek ezzel az intézménnyel, hiszen nem kell messzire menni a mosógéphez, így már a szállítással sok időt takarítanak meg, s talán jutányosabban is hozzájutnak a géphez.

De nemcsak a kölcsönző vállalatotól szereznek be mosógépet, hanem néhány nőtanácsnak saját gépe van. Így a hatyastelepieknél.

A mihályteleki nőtanács két mosógéppel rendelkezik, s ez kézzel kézre jár az asszonyok között. Most tervezik egy újabb, harmadik gép vásárlását. Talán még a másodánál is

nagyobb gondot jelentett sok családban a gyermekekkel való foglalkozás. Hiszen az óvodák, napközi otthonok zöme délután 5 óráig fog-

lakozik csak a gyermekekkel. Több hivatalban, nem is beszélve az üzemelekről, nem tudnak alkalmazkodni ehhez a »zárórához», így előfordul, hogy a gyermekek az iskola, vagy az óvoda után egyedül, felügyelet nélkül tartózkodnak otthon. A nőtanács ezen a gondon is enyhített. »Pótmama«-szolgálatot szervezett.

Kezdetben idegenkedtek a szülők ettől az »intézménytől«, nem szívesen engedték be lakásukba idegent és nem bízták rá gyermeküket. Néhányan azért igénybe vették, rövid idő alatt elterjedt a pótmama-szolgálat jó híre, s ma már olyan népszerű, hogy a városi nőtanács nem tudja a jelentkező szülők igényeit kielégíteni.

A »pótmamák« főleg nyugdíjas pedagógusok, vagy gyermekszerező, idős asszonyok. A szülők igen elégedettek munkájukkal.

Így például ahol Papp Takács Gyuláné nyugdíjas óvónő, Egető Sándorné és Gedő Istvánné háziasszonyok, valamint Paulich Imréné nyugdíjas pedagógus dolgozik, a szülők elmondják, hogy igen nagy segítséget nyújtanak. Nemcsak felügyelnek gyermekeikre, míg ők távol vannak, hanem a tanulásban is segítik őket és iskolai munkájukat is ellenőrzik.

A nőtanács Szeged városi bizottságának kezdeményezésére tehát jól beváltak, sok segítséget adnak a dolgozó nőknek.

Most újabb terveket valósít meg a nőtanács.

A Szeged városi bizottsághoz sok asszony fordul családi problémájával. A nőtanács legtöbb esetben ezeket az asszonyokat a bírósághoz, ügyvédséghez küldi jogi tanácsért. A tervek szerint ezentúl rendszeresen a nőtanácsnál tartanak fogadóórákat a jogászok, s így mindjárt helyben pontos választ adnak a kérdésekre.

Közel 1500 hordó téli savanyúságnak

Télen keresett áru a savanyított paprika és uborka. Ezért a MFK nagyobb mennyiséget savanyított, tartósított. Az ehhez szükséges hordókat a Szegedi Kádárpári Vállalat készíti. A kádárok eddig már 1450 hordózt gyártottak a téli savanyúságoknak.

Boroshordókat is javítanak

Ipari termelésünk átmeneti gondjairól

(S. J.) Milyen nagy öröm egy családban, ha új bútor vagy szőnyeg, mosógép vagy függöny, televízió vagy rádió kerül a lakásba. Milyen szeretettel és féltéssel kezelik ilyen helyeken az életük szépítését, kulturálódását szolgáló új holmit. Ezt az érzést majdnem minden magyar család ismeri. S ha másért nem is, de ezért támogatja, segíti ezt a rendszert, ezt a politikát sok tízezer család, anélkül, hogy ismernék a szocializmus ideológiáját, gazdaságpolitikáink elvont teóriáját. A kézzel fogható, munkával szerzett szép új ruha, cipő, könyv tárgyi bizonyíték a munkáskézből, hogy ez a rendszer az övé, őt szolgálja.

Az is közismert, hogy mindezek ipari termelésünk eredményéből kerülnek az otthonokba. S etekintetben ipari termelésünk eredményei összefüggnek az igényekkel, helyesebben az igények kielégítésével. Nézzünk meg néhány adatot, mely mutatja, hogy a növekvő igények kielégítésében hol tartunk.

A hároméves terv az ipari termelés 22 százalékos növekedését írta elő. Nos, ezt a szintet az idén már jelentősen túlhaladjuk és ez számunkra örvendetes. Az azonban már kevésbé helyeslehető, hogy míg az eredeti terv szerint a termelés emelkedését mintegy 70 százalékkal a termelékenység növekedése fedezte volna, az idén előreláthatóan a termelékenység emelkedése az ipari termelés növekedésének csak felét eredményezi.

Vegyük egy másik példát ugyanerről az esztendőről. Igaz, hogy az ipar négy százalékkal túlteljesítette felülvizsgált, de az exportterv túlteljesítése még az egy százalékot sem éri el, holott közismert, hogy exporttervünk teljesítéséből következő iparunk importükségleteinek biztosítása, illetve kiegészítése.

Ha figyelembe vesszük, hogy az egészségesen növekvő igények kielégítését iparunk fejlődése biztosítja, akkor nem hagyhatjuk szó nélkül a termelékenység alakulásának helyzetét szegedi üzemeinkben sem. Sajnos, ipari üzemeink jelentős részében is baj van a termelékenységi tervek teljesítésével és általában magával a tervezéssel. Tagadhatatlan tény, hogy városunk munkássága — a munkások által elért — minden vonatkozásban magasabb és szilárdabb létezővel rendelkezik, mint történelmünk során bármikor. S ezt a stabil létezőt a szocializmus kialakítását célul tűző társadalmi rendszer biztosította és biztosítja még inkább a jövőben. E megállapítás nem szorul bizonyításra.

Ennélfogva érthetővé válik, hogy a szegedi üzemeinkben is a gazdasági és a politikai élet középpontjába kell állítani ipari termelésünk — és a munka termelékenységének — fokozását.

Néhány gyakorlati kérdés mutatja legjobban, hogy az igények kielégítését milyen körülmények gátolják ipari termelésünkben. Egyik másik iparágban a megállapított — többnyire pécsi — normák az 1957-es, vagy még előbbi időszaknak megfelelő állapotban maradtak a mai napig. Közben a munkások szakképzettsége, gyá-

korlottsága, a technikai felkészültség lényegesen javult, de a termelés, illetve a termelékenység ezzel arányosan nem változott — maradt a négy év előtti színvonalon. Vajon sokáig fenn tartható-e olyan állapot — figyelemmel a növekvő igényekre —, hogy a termelés eredménye és a lehetőségek közötti ellentmondás urálja az ipari termelést? Mert jelenleg igen sok kihasználatlan tényezőt hagynak figyelmen kívül üzemeink vezetői. Ez az állapot sokáig nem tartható fenn. Anélkül, hogy itt valamiféle általános normarendezésről beszéljünk (vagy ilyesmire gondolnánk), igazgatónknak, mérnökeinknek kötelességük megnézniük, hogy üzemeinkben milyen tényezők változtak meg, és ezek milyen mértékben kívánják az egyedi termelési mutatók módosítását, korrigálását.

Hiszen közismert, hogy az ország lakosságának általános életigénye rohamosan emelkedik. Ami tegnap elég volt, az ma már kevés. S ezt az igényt — ipari vonatkozásban is — ki kell elégeíteni. Tehát az ipari termelés szakadatlan növekedése: életszükséglet hazánkban is.

A munkások megértik ezt az álláspontot, sőt jogosan igénylik, hogy velük beszéljünk meg, először általános és üzemi, műhelyi és egyéni vonatkozásban. Ez nemcsak pártszervezeteink, hanem gazdasági és műszaki funkcionáriusainknak is elsőrendű feladata! S ahol korrekciót kíván az avult termelési mutató, ott az érintett dolgozókkal közösen hajtsák végre.

E kérdésekben nem játszhat szerepet olyan meggonnolódás, hogy ez a feladat esetleg megzavarja egy-egy üzemi rész, műhely munkásságát a nyugalomát. Ez a feltevés hamis! Ahol nyíltan és őszintén megbeszéljük a munkásokkal ezeket a kérdéseket, ott egyetértéssel és helyességgel találkozunk!

A munkások igénylik az őszinte szót, szeretik és támogatják a pártpolitikában az őszinteséget, helyeslik, hogy véleményüket mindenben kikéri a párt. Tehát helyeslik azt is, ha az üzemi vezetői, műhelyvezetői is megkérdezik véleményüket a termelési mutatók alakítása előtt. Minden jelentős kérdés csak a tömegekkel közösen kialakított álláspont alapján valósulhat meg. Természetesen ez a kérdés is. E feladat napirendre tűzése elodázhatatlan üzemeinkben, s a helyes megoldás a dolgozókkal együtt történhet meg. Ebben pártszervezeteinkkel és szakszervezeteinkkel karöltve az igazgatónak és műszaki vezetőknek kell eljárniuk.

Egy másik, semmivel sem elhanyagolhatóbb jelenség, mint az előző: a tervezésben tapasztalható túlzott óvatosság. Az üzemi tervek elmaradnak a meglévő lehetőségek mögött, másként szólva: minden tekintetben »bebiztosított« a terv teljesítése és sértegetés nélkül — a prémium. Szomorú, de néhány esetben tapasztaljuk, hogy az országos érdekek elhalványulnak és megerősödnek a helyi érdekek, összefonódva a »prémium-érdekkel«.

Olyan elvtársaknál is tapasztalható ez itt-ott, akik közül nem is kevésnek problémája volt tíz esztendővel ezelőtt a magas fizetés. Miniket kérdeztem meg, hogy felvegye-e? Azt tanácsoltuk nekik, hogy igen. mert mi helytelenítettük túlzott puritán-

ságukat. De legalább annyira helytelenítettük most a »mindent a prémium érdekében« kimondatlan elvet, mely ugyan nem általános, de — sajnos — nem is szörványos. S nemcsak ipari üzemeinkben, hanem tervező intézetekben, kisipari és földművelésszervezetekben is jelenkezik ez az egészségtelen állapot.

Fölösleges példákat emlegetni, de hány esetben történik meg, hogy az állam érdekében igen hasznos külföldi rendelés nem kerül legvárásra, vagy nem időben kerül legvárásra azért, mert »kiszéria«, nem kifutódó. Az államnak, a népgazdaságnak meg idővel talán az egyik legnagyobb nyugat-európai, afrikai, vagy ázsiai piacát jelentené később a rendelés pontos teljesítése. Az sem ismeretlen, hogy a havi illetmény keretei között elvégzendő munkákon belül is különböző címen prémiumot tűznek ki: célprémium, eredményességi prémium stb. nevek jelzik ezt az utat. Nem utolsó dolog, hogy újítások kerülnek kifizetésre, melyeket soha nem alkalmaznak. Sajnos, az sem ritkaság, hogy különböző gépeket vásárolnak milliókért és akkor jönnek rá, hogy a gép használhatatlan, amikor már megérkezik külföldről. Nehogy azt gondolja egy-egy igazgató, mérnök, művezető, hogy a munkások jó szemmel nézik ezeket az eseteket — ahol csak módjuk van szóvá teszik. És újabban lehetőség szerint valamilyen felsőbb szervnél, mert ott, helyszínen »nem kívánatos«.

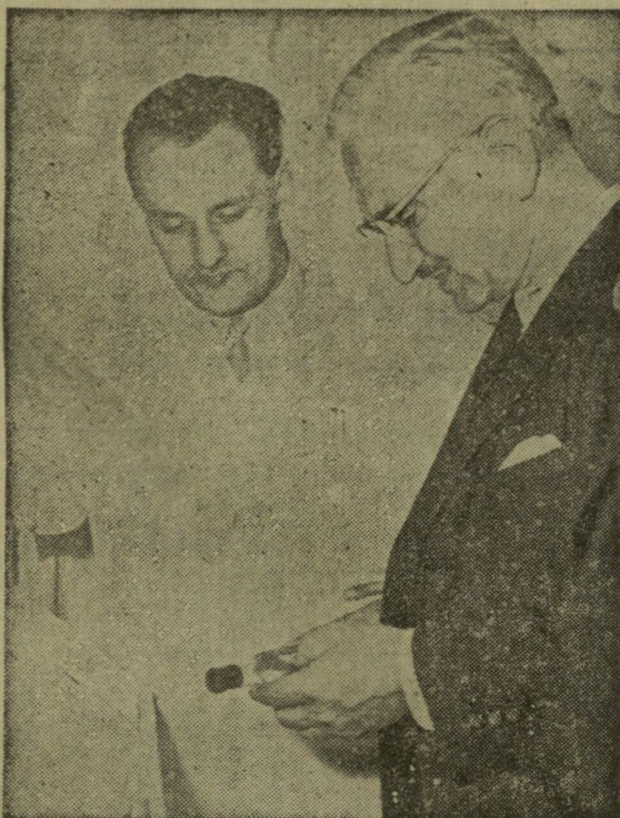
Anélkül, hogy általánosnak tartanánk a jelenségeket (mert nem általánosok) mégis azt mondjuk, hogy országos intézkedésre van szükség. Valami olyan intézkedésre, amely gátat vet ennek a — néhol fölértelmezéssé fajuló »prémiumosdinak«. De ezen intézkedésektől függetlenül ezeket megelőzve is pártszervezeteink igen sokat tehetnének azért, hogy csökkenjen ez az egészségtelen — a szocialista jövő érdekében feláldozó, az ország lakosságának összérdekeit sértő — tendencia.

Nemrégiben hallottuk, hogy a Csepeli Vas- és Fémművek pártbizottsága — a prémiumfeltételek teljesítése ellenére — nem engedte kifizetni a prémiumokat, mert prémiumfeltételeken kívül ugyan, de nem teljesítette a vállalat az előirányzott termelékenységi terveket. Joga van ehhez a pártszervezetnek? Törvényesen nincs, de erkölcsileg igen! Csepelen összehívták a kisebb beosztású művezetőket, szakembereket és megkérdezték a véleményüket. Azok a meghatározottabban felléptek a pártbizottság javaslata mellett és nagyon helyesen, az esedékes negyedévi prémiumot nem fizették ki az érdekelteknek.

Nem ez az legelső és legcélravezetőbb módszer, de pártszervezeteink határozottabban vizsgálják meg a tervezést, a tervteljesítést, a termelékenység alakulását és az egyedi termelési mutatókat, s társak taggyűlések elő vizsgálataik eredményét. Legyenek kezdeményezői ipari termelésünk további emelkedésének: a meglévő fékező tényezők kijavításának.

Ebben a tevékenységben bátran támaszkodniuk az üzemi kommunisztára, munkásajk józanosságára. Műszaki értelmiségőik gazdasági vezetőjük becsületességére.

Sabin professzor a szegedi egyetemen

Lapunk tegnapi számában beszámoltunk arról, hogy S. B. Sabin, a gyermekbénulás elleni élő oltóanyag világhírű felfedezője Szegeden járt, s többek között megtekintette a Szegedi Orvostudományi Egyetem mikrobiológiai intézetének munkáját. Képünkön Sabin professzor (jobbrol) az intézet egyik munkatársával